

Hồi thứ hai mươi

Đợi trong khoang thuyền

Đêm dù dài đến đâu, rồi cũng phải tàn. Hiện tại, phương Đông đã rạng sáng. Biên Bức đảo hiện ra dần dần. Nhanh hơn ai hết, Hồ Thiết Hoa đã mặc y phục thủy thủ xong rồi. Sau đó, y đứng lại đầu thuyền, chờ đợi.

Trong thâm tâm, y luôn luôn tự hỏi:

- Biên Bức đảo có gì lạ? Ngày ngày, hàng ngàn, hàng vạn doi bay liệng lợp trời tại đó à?

Vì muốn gấp điều đó, y nôn nao suốt phát điên. Bây giờ thì y đã biết rồi! Y hoàn toàn thất vọng! Thất vọng nặng đến độ chờ người đứng chết tại chỗ!

Chẳng những không có doi, dù chỉ là một con! Mà bất cứ cái gì khác cũng không luôn!

Biên Bức đảo là một hòn đảo trọc, không hoa, không cỏ, không cây, không dã thú, phi cầm, không người! Cái bọn người đến thuyền trong đêm, cách đó mấy giờ, chẳng rõ biến đi đâu mất dạng.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Trời! Biên Bức đảo như thế này sao? Tiêu Kim Quật ở đây sao? Xem ra, tất cả đều bị lừa đích đáng.

Lưu Hương ngưng trọng thân sắc, không vội tỏ bày cảm nghĩ.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Còn nói cái gì nữa, nào là cảnh đẹp, nào là rượu ngon, con mẹ nó, chán quá! Đến một bóng quỷ cũng không!

Trương Tam cãi:

- Cái gì không có, chứ quỷ vẫn có như thường!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Người trông thấy?

Trương Tam điềm nhiên:

- Thì đêm qua đó, không là quý thì là gì? Những người theo chúng chỉ sợ bị chúng đưa xuống địa ngục!

Hắn vốn cười, nói xong câu đó rồi, hắn hết cười được! Hắn nghe điện lạnh chạy khắp cơ thể. Gấn gượng lắm, hắn nhìn sang Lưu Hương với nét cười đọng của nụ cười. Hắn hỏi:

- Theo người, bọn người đêm hôm đó, trốn ở đâu?

Lưu Hương không đáp. Chàng chưa biết gì cả, thì đáp làm sao được?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Có thể, chúng chuẩn bị sẵn thuyền, đưa bọn Cao Á Nam lên thuyền đó, chở đi một nơi khác mất rồi!

Trương Tam gật đầu:

- Có thể như vậy lắm!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Cũng có thể, đây không phải là Biên Bức. Chúng làm như vậy, là cốt ý đưa bọn ta đến đảo này, cầm chân chúng ta luôn.

Y thở ra, lại tiếp luôn:

- Xem ra, chúng ta phải bỏ xác tại đây rồi!

Trương Tam nhăn nhó mặt:

- Thuyền nhờ có đá bên dưới chống đỡ, nên chưa chìm! Nhưng làm sao chúng ta đưa thuyền ra khơi trở lại được? Và làm sao chúng ta sống trên thuyền này được?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Nếu trên đảo có cây, thì chúng ta còn có thể kết bè, đóng thuyền, rất tiếc, một ngọn cỏ cũng không luôn!

Trương Tam vụt thốt:

- Người chờ một chút!

Không ai biết hắn sẽ làm gì. Chỉ thấy hắn phi thân rời sân thuyền, nhảy xuống khoang. Đoạn hắn trở lên ngay. Nơi tay có một cái vò.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người đi tìm rượu cho ta đó à? Cho người biết hiện tại dù là một hớp, ta cũng uống không trôi!

Trương Tam lắc đầu:

- Muối, chứ không phải rượu!

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Muối? Để làm gì? Người điên rồi à?

Trương Tam đáp:

- Người ta nói, muốn trị tà, muối cũng giải độc khí. Lại đây, ném một chút đi!

Hồ Thiết Hoa nửa tin, nửa nghi, cuối cùng rồi cũng ném một chút.

Trương Tam bảo:

- Thêm nữa đi!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Phải ném bao nhiêu muối mới trừ được độc khí?

Trương Tam đáp:

- Ít nhất cũng phải ném hết một vò muối này!

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Đúng là người điên rồi! Người định giết ta bằng muối phải không?

Lưu Hương mỉm cười, thốt:

- Có lẽ hẳn định ướp muối người trước, phòng sau này lương thực cạn, có cái gì ăn!

Trương Tam mỉm cười:

- Dù cho hẳn có ăn mấy vò muối, thịt của hẳn vẫn chua như thường. Ta thà chịu đói mà chết chứ không thể ăn thứ thịt chua!

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

- Người muốn gì, hả?

Trương Tam điềm nhiên:

- Chẳng có ý tứ gì cả! Bất quá, ta nghe thiên hạ nói, loài chuột ăn nhiều muối, sẽ biến thành dơi, ta muốn thực nghiệm xem người có giống chuột hay không, ăn nhiều muối có biến thành dơi hay không!

Câu nói của hắn vừa dứt, thì một cái tát tay của Hồ Thiết Hoa cũng vừa bay sang.

Vốn có đề phòng trước, Trương Tam thụt lui lại xa hơn ba bước, cười hì hì, thốt:

- Ta muốn tự mình làm cuộc thực nghiệm, nhưng ta lại không thích ở đây mãi mãi mà chết già, cho nên thấy không nên biến thành dơi! Bởi thành dơi thì phải ở đây mãi mãi!

Hồ Thiết Hoa rút tay về, nhìn Trương Tam thao láo, hỏi:

- Người cho rằng địa phương này, đúng là đảo Biên Bức?

Trương Tam đáp:

- Nếu địa phương này không là đảo Biên Bức, thì Trương Tam này không phải là Trương Tam! Trương Tam phải là chó!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Nếu đúng là Biên Bức đảo, thì các người đó ở đâu rồi?

Trương Tam đáp:

- Trong sơn động!

Hồ Thiết Hoa sáng mắt, lên kêu thất thanh:

- Phải rồi! Trong lòng đảo, nhất định có bí mật. Người trên Biên Bức đều ở trong lòng núi, cho nên không ai thấy đèn, lửa, khói ở bên ngoài.

Y dụng lực đập mạnh tay xuống đầu vai Trương Tam cười lớn, thốt:

- Được lắm, nhỏ ơi! Người thông minh hơn ông già người lắm đó! Già bội phục! Bội phục!

Bị đập vai, Trương Tam phải rùn mình, khom lưng, nhăn nhó mặt:

- Ta yêu cầu người đừng bội phục cách đó! Người mà bội phục ta mãi, chắc ta phải biến thành một tên còm mọt!

Chợt Lưu Hương hỏi:

- Anh Vạn Lý?... Chùng như lâu lắm rồi, ta không thấy lão!

Trương Tam thốt:

- Có lẽ lão ta đang ở bên dưới, chọn y phục!

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Không chắc lão ở đó. Lúc lên đây, ta thấy cửa phòng của lão mở rộng...

Y cười, tiếp luôn:

- Những kẻ già không thích nhịn đói. Có thể lão vào trù phòng, kiếm cái chi để ăn.

Trương Tam lắc đầu:

- Lão không có ở tại trù phòng đâu! Lúc ta vào lấy muối tạ trù phòng chẳng có ai cả. Bọn thủy thủ trên thuyền tụ tập ở phía sau, một vài tên đang bàn tán lảng nhãng. Trong hoàn cảnh này, còn ai có tâm tình nghĩ đến cái ăn nữa chứ?

Lưu Hương cau mày:

- Các người gặp lão ta lần cuối, cách đây bao lâu?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Phần ta thì sau bữa cơm trong đêm qua đến bây giờ.

Trương Tam đáp:

- Còn ta thì lúc thuyền chạm đá, ta còn trông thấy lão.

Lưu Hương hỏi:

- Rồi sau đó?

Trương Tam hừ một tiếng:

- Thì không còn thấy lão nữa, chứ sao?

Từ lúc thuyền chạm đá, ai ai cũng rối loạn tâm thần, còn ai lưu ý đến ai nữa?

Lưu Hương ngưng trọng thân sắc, một lúc lâu vụt thốt:

- Chắc là lão còn ở trên thuyền này, chứ chưa đi đâu. Chúng ta tìm lão xem!

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Ba người đến cửa khoang thuyền, phát hiện ra Kim Linh Chi đứng đó, chặn lối.

Trương Tam cười vuốt, thốt:

- Xin Kim cô nương tránh qua một bên, bọn tại hạ đi tìm người!

Kim Linh Chi hỏi:

- Đi tìm ai?

Không đợi đối tượng đáp, nàng nhạt giọng tiếp luôn:

- Nếu các người muốn tìm Anh Vạn Lý, thì đừng phí công vô ích.

Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

- Vô ích? Tại sao?

Kim Linh Chi không màng đến ý, nên không đáp.

Trương Tam lại cười vuốt, hỏi:

- Chắc cô nương biết lão ở đâu?

Kim Linh Chi lạnh lùng đáp:

- Lão ở đâu, chúng ta không ai biết rõ. Bất quá ta chỉ biết là lão không còn ở trên thuyền thôi.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Lão đi rồi? Đi lúc nào? Sao tại hạ không thấy?

Kim Linh Chi cũng không màng đến ý, không đáp. Trong con mắt nàng, trên thế gian chẳng có phần tử mang tên Hồ Thiết Hoa.

Trương Tam lại cười vuốt rồi hỏi lượt nữa.

Kim Linh Chi cười lạnh, đáp:

- Ta không hơn các người một con mắt nào, thì làm sao mà thấy hơn các người?

Nàng cho rằng đối đáp như vậy là gây tức tối cho đối tượng, nàng hả dạ lắm. Rồi nàng tiếp:

- Lão chuồng đi do ngã hông thuyền ngay từ cái lúc bọn người trên đảo Biên Bức đến đây nghênh tiếp Nguyên Tùy Vân. Lúc đó ta đứng ở mạn thuyền. Lúc lão đi, lão có nhờ ta nói lại cho các người biết, rằng lão đã phát hiện rồi, và lão phải đuổi theo. Lão hẹn với các người, sẽ tìm mọi cách gặp lại các người tại đảo.

Hồ Thiết Hoa thở dài, cười khổ:

- Tốt! Can đảm lắm! Lão đã già rồi mà vẫn gan lì, hơn chúng ta nhiều.

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Anh tiên sanh là tay bắt trộm cướp hữu danh nhất trên đời này, còn ai sánh kịp! Có những việc, tiên sanh làm nổi, mà chúng ta thì đánh chịu thôi!

Trương Tam nối tiếp:

- Người nói phải! Nhất là về nhử lực! Trong đêm vừa qua, đêm dày, gió lộng, mưa gào, sóng thét, có mắt như chúng ta cũng cầm như mù. Chỉ còn có cách là dùng hai lỗ tai! Mà hai tai của chúng ta cũng vô dụng như mắt! Phải có lỗ tai của Anh Vạn Lý mới mong khám phá được cái lạ!

Hồ Thiết Hoa phụ họa:

- Hà huống, nghề của lão là bắt trộm cướp! Chọn cái nghề đó, lão phải có tài đặc biệt, ngoài ra, kinh nghiệm thu thập trong nhiều năm qua, biến lão trở thành tay quán tuyệt trần gian! Rất tiếc là cái việc lão đã khám phá ra đó, lão không kịp cho chúng ta biết!

Trương Tam xoay câu chuyện:

- Chúng ta tự động đi đến đảo, hay chờ người đến tiếp đón?

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Đã đợi được suốt một đêm, thì đợi thêm tí nữa có sao đâu? Người gấp việc gì mà nóng nảy thế? Đừng làm cho họ có ý.

Day qua Lưu Hương, y hỏi:

- Phải vậy không, lão Xú Trùng?

Lưu Hương không nghe y nói gì, bởi chàng đang suy nghĩ về việc chi đó.

Chàng chợt hỏi:

- Còn Bạch Liệp?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Ta quên mất gã! Từ lâu lắm rồi, ta không thấy gã!

Trương Tam thốt:

- Ta cũng chẳng thấy gã từ bữa cơm tối!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Hay là gã đi theo Anh Vạn Lý?

Trương Tam lắc đầu:

- Nào ai biết, lúc thuyền chạm đá, lão không có mặt trên sân!

Kim Linh Chi thốt:

- Anh Vạn Lý chỉ chuồng đi một mình.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Thế thì Bạch Liệp đi đâu? Không lẽ lão còn nấp trong thuyền? Gã thẹn gì mà không dám gặp mặt ai?

Trương Tam thốt:

- Chúng ta đi tìm gã! Vô luận gã trốn ở đâu, chúng ta cũng tìm ra được!

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Gian phòng thứ nhất, bên tả là gian của Nguyên Tuy Vân. Trong phòng, không có người. Đồ vật trên thiết rất hoa mỹ, nhưng trật tự bị đảo lộn, màu sắc không hoà hợp nhau, trông rất xốn mắt. Điều đó không quan hệ gì với Nguyên Tuy Vân, bởi hắn là kẻ mù, đâu cần một sự dung hợp khéo léo? Hắn chiêm ngưỡng vật quý giá, bằng sờ mó, chứ không bằng mắt kia mà. Miễn là vật nơi nào, hắn quen tay, quen chỗ là được, sờ mó mát tay, là được.

Gian thứ hai, là gian của bọn Lưu Hương. Tự nhiên cũng không có người.

Phòng của Kim Linh Chi và Anh Vạn Lý cũng thế.

Họ sang qua dãy phòng bên hữu. Gian cuối cùng cửa đóng, then cài.

Trương Tam thốt:

- Chắc là Câu Tử Trường ngủ trong gian này. Biết đâu hắn chẳng giết Bạch Liệp rồi, sau đó quăng xác Bạch Liệp lên giường hắn?

Trương Tam có vẻ quả quyết quá, chùng như chính mắt trông thấy như vậy!

Hồ Thiết hoa biến sắc ngay, lập tức dụng lực đẩy cánh cửa. Trong phòng không có người! Cái gì cũng không ngờ! Cả đến giường cũng không! Hồ Thiết Hoa cảm hận, trừng mắt nhìn Trương Tam. Trương Tam vờ không thấy ánh mắt của y!

Trong phòng của Cao Á Nam và Hoa Chân Chân phảng phất một mùi thơm của các nàng lưu lại. Hương còn đó, người thì vắng mặt rồi.

Họ đến gian phòng của Khô Mai đại sư. Chân đặt trước ngưỡng cửa, Trương Tam nghe xương sống ớn lạnh, tay đổ mồ hôi.

Hắn miễn cưỡng nở một nụ cười, thốt:

- Bất tất vào đó!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tại sao?

Trương Tam đáp:

- Sau khi lão nhân gia ngộ nạn bên trong được quét dọn sạch sẽ rồi, còn ai dám vào đó nữa?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Tại sao không dám?

Trương Tam gượng cười:

- Lão nhân gia chết không nhắm mắt, quỷ hồn hắn còn lảng vảng trong phòng, chờ người nào đó siêu sanh cho bà!

Chính hắn run mình trước hơn ai hết. Hắn muốn dọa người, người chưa sợ, hắn đã sợ.

Kim Linh Chi biến sắc mặt trắng nhợt, cắn môi lấy can đảm, lắc đầu nói:

- Không nên vào đó là phải!

Hồ Thiết Hoa cũng sợ như họ, song nếu nàng đừng nói gì, thì y đã bỏ qua rồi. Vì nàng cất tiếng, y muốn làm trái ý nàng liền. Và y toan vào. Cửa khóa ngoài.

Trương Tam còn khuyên:

- Đừng vào! Hơn nữa, dù ngươi không sợ, có vào cũng vô ích. Cửa khóa bên ngoài, ai vào được trong đó mà hồng tìm gì!

Hắn vừa dứt câu, thì Hồ Thiết Hoa cũng vừa bẻ khóa xong. Hắn xô vệt cánh cửa. Đột nhiên, từ bên trong, một loại âm thanh phát vọng ra, ai cũng nổi da gà. Tiếng quỷ khóc?

Hồ Thiết Hoa toan hừ lại, một vật gì đó, màu đen đen, bay xấn đến y. Vật đó lao vào mặt y. Dơi? Hồ Thiết Hoa vung tay quét ngang, vật đó rơi xuống đất. Đúng là một con dơi! Nhưng trong trường hợp đó, dơi là con vật đáng sợ nhất, hơn cả ác quỷ, quái thú nào khác. Hồ Thiết Hoa nghe rợn mình, như chạm phải luồng điện

lạnh. Dơi từ đâu đến? Làm sao nó chui được vào trong một căn phòng kín, có khóa cẩn thận bên ngoài?

Nó từ địa ngục bay lên à? Gian phòng đó là địa ngục? Nếu không người ta đã quét rửa sạch sẽ rồi, sao lại còn máu tanh?

Trương Tam bỗng kêu lên thất thanh:

- Người xem kìa! Mình dơi có máu vậy!

Dơi, vốn đen, bây giờ lại mang sắc đỏ.

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ta giết nó chết, máu của nó chảy ra!

Y giải thích, song âm thanh biến đổi lạ.

Trương Tam lắc đầu:

- Một con dơi nhỏ như vậy, đâu có quá nhiều máu? Nghe nói, dơi có thể hút máu người!...

Hắn cũng run luôn! Mặt Kim Linh Chi biến sắc thành màu đất, lùi lại từng bước, từng bước.

Bỗng, Lưu Hương chặn nàng lại, trầm giọng thốt:

- Xem ra, có nhiều nguy hiểm trên thuyền này! Chúng ta không nên phân tán nhau!

Kim Linh Chi run giọng cực độ:

- Nhưng... nhưng... con dơi đó... máu... ở... ở... đâu?

Lưu Hương thốt:

- Để tại hạ vào xem!

Có Lưu Hương dẫn đầu, mọi người sanh can đảm liền. Gian phòng quá tối! Mùi tanh nặng nề! Bạch Liệp nằm ngửa tại chỗ Khô Mai đại sư chết hôm qua. Thậm chí tư thế nằm của gã không khác lắm tư thế của đại sư. Bất quá, nơi ngực gã có thêm một lỗ hồng. Máu đỏ từ lỗ hồng đó.

Kim Linh Chi quay mình, bước nhanh về một góc, ụa mưa liên hồi. Người duy nhất còn nói năng được là Lưu Hương. Nhưng, chàng không nói gì, thừ người suy tư một lúc lâu, sau cùng mới cất tiếng.

- Trích Tâm Thủ!... Gã chết vì Trích Tâm thủ pháp!

Trương Tam lấp vấp thốt:

- Ai giết gã?... Ai? Tại sao lại giết gã?

Hồ Thiết Hoa đột nhiên quay mình, đối diện với Kim Linh Chi.

Mặt hắn biến trắng phát sợ, y gần từng tiếng:

- Cô nương chìa tay ra gấp!

Lần này, Kim Linh Chi không còn làm lơ được nữa. nàng run run giọng hỏi:

- Để... để làm gì?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Tại hạ muốn xem bàn tay của cô nương!

Kim Linh Chi dấu tay ra sau lưng, cắn môi, trừng mắt đáp:

- Tay ta có gì đáng xem đâu! Tìm tay người khác mà xem!

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Người khác đã đi rồi! Người khác tuyệt đối không thể là hung thủ!

Kim Linh Chi rú lên:

- Chẳng lẽ ngươi nhận định ta là hung thủ giết hại gã?

Hồ Thiết Hoa cũng hét lên:

- Không phải cô nương thì còn ai nữa?

Kim Linh Chi hét lớn hơn:

- Tại sao ngươi cho ta là hung thủ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Trước hết, cô nương chặn cửa thang, rồi bây giờ ngăn trở, không để bọn tại hạ vào phòng, vì cô nương sợ bọn tại hạ phát hiện ra xác chết. Có đúng vậy không?

Y không đợi Kim Linh Chi phân biệt, lại tiếp luôn:

- Hà huống, Khô Mai đại sư đã chết rồi, mà Cao Á Nam và Hoa Chân Chân cũng đã đi rồi. Trên thuyền này, biết xử dụng Trích Tâm Thủ, chỉ còn có một mình cô nương thôi!

Kim Linh Chi giận run, hỏi:

- Ngươi... cho rằng, ta biết xử dụng Trích Tâm Thủ?

Hồ Thiết Hoa cười gằn:

- Đã học được Thanh Phong Thập Tam Thức của phái Hoa Sơn, thì nhất định cũng học được Trích Tâm Thủ của phái đó!

Kim Linh Chi quá tức thành lạnh lùng, cười mỉa hỏi:

- Chớ biết ỉa, ngươi cũng biết cả, chẳng lẽ ngươi là chớ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn nàng mấy phút, bỗng thở dài, thốt:

- Cô nương mắng, cứ mắng, dù muốn đánh cứ đánh, chẳng sao cả. Bởi, chúng ta là bằng hữu mà! Tuy nhiên, bằng hữu là bằng hữu, công đạo là công đạo, vô luận làm sao, tại hạ cũng vì người chết mà chủ trì công đạo!

Kim Linh Chi cũng trừng mắt nhìn trả, rồi nàng từ từ đỏ mặt, mắt lại từ từ ướt, lệ từ từ chảy ra, rơi xuống ngực áo màu tím nhạt của nàng. Hồ Thiết Hoa nghe nói tim, nhưng vẫn giữ cứng rắn, lời không thấy nàng đổ lệ. Kim Linh Chi không lau lệ, nàng khóc mà mắt vẫn nhìn Hồ Thiết Hoa trừng trừng.

Một lúc lâu, nàng buông từng tiếng:

- Ngươi nhất định cho ta là hung thủ, thì ta còn biết nói sao nữa! Ngươi tùy tiện...

Bỏ dở câu nói, nàng đưa tay che mặt, khóc thành tiếng. Hồ Thiết Hoa nắm chặt hai tay, cố giữ cứng rắn. Lâu lắm, y quay mình lại. Lúc đó, Lưu Hương đang quan sát xác chết, chẳng rõ chàng nghiên cứu điểm gì.

Hồ Thiết Hoa cắn mạnh răng, rồi gọi:

- Đây, ngươi bảo ta phải làm sao?

Lưu Hương không quay đầu lại, từ từ thốt:

- Tốt hơn hết, ngươi hãy xin lỗi nàng đi! Càng gấp mới hay!

Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh:

- Xin lỗi! Ngươi bảo ta như vậy đó à?

Lưu Hương điềm nhiên:

- Xin lỗi, cũng chưa đủ, ngươi phải thú nhận rằng ngươi là kẻ hồ đồ nhất trên đời, là một gốc tử học đòi thông minh, sau cùng tự tát tay vào mặt hai cái, thật mạnh.

Hồ Thiết Hoa sững sờ, từ từ vuốt chót mũi, đoạn hỏi:

- Thật tình người muốn ta phải làm như vậy?

Lưu Hương thở dài:

- Phần người, phải làm như vậy đành rồi. Còn tha thứ hay không, là tùy nàng, ta không dám biết đến!

Hồ Thiết Hoa lẩm nhảm:

- Chẳng lẽ người cho nàng không phải là hung thủ?

Lưu Hương đáp gọn:

- Đương nhiên là không!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Bằng vào đâu, người dám quả quyết?

Lưu Hương đáp luôn:

- Bằng vào mấy điểm!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Nói đi!

Lưu Hương giải thích:

- Thứ nhất, xác của Bạch Liệp đã cứng, máu đặc lại rồi, đầu móng tay biến đen.

Hồ Thiết Hoa cãi:

- Cái đó thì ta biết, có cái xác chết nào lại không như vậy?

Lưu Hương tiếp:

- Nhưng ít nhất cũng phải sau khi chết nửa ngày, thi thể mới có tình trạng đó.

Hồ Thiết Hoa lẩm nhảm:

- Nửa ngày... người muốn nói là Bạch Liệp chết trước giờ tý trong đêm rồi?

Lưu Hương gật đầu:

- Phải, lúc đó, thuyền chạm đá, mà Kim cô nương thì có mặt trên thuyền, vả lại nàng đứng lạng tại một chỗ, thì đâu có cái việc nàng xuống khoang thuyền, giết người?

Hồ Thiết Hoa chết lặng.

Lưu Hương tiếp luôn:

- Ngoài ra, còn điểm này, là võ công của Bạch Liệp rất cao, cho dù Khô Mai đại sư sống lại, cũng không thể một lần mà giết chết gã được. Trừ phi, gã bị khiếp hãi sống sờ, quên mất phản ứng.

Hồ Thiết Hoa cãi:

- Có thể gã không tưởng là người đó muốn giết gã, nên gã không đề phòng.

Lưu Hương lắc đầu:

- Người không nhìn thấy vẻ kinh hãi còn hiện rõ nơi mặt của gã sao? Hẳn là trước khi chết, gã phát hiện ra cái gì đó, đáng sợ cực độ. Cái gì đó, có thể là một người, và tâm tư của gã luôn luôn bị người đó ám ảnh!

Chàng mỉm cười, kết luận:

- Có ai công nhận Kim cô nương là con người đáng sợ chẳng?

Hồ Thiết Hoa đứng đờ một lúc, vụt quay mình lại, vòng tay xá sâu, lí nhí:

- Tại hạ... tại hạ lầm... tại hạ ỉa như chó, tại hạ là chó... Kim cô nương đừng quan tâm đến những lời tại hạ nói trước đây!

Kim Linh Chi xoay lưng khóc thê thảm hơn.

Hồ Thiết Hoa khổ sở hết sức, lại lí nhí:

- Tại hạ là thứ hồ đồ, là gốc tử học đòi thông minh, tại hạ đáng chết, cô nương có chặt một trăm tám mươi cái đầu của tại hạ cũng không oan uổng!

Kim Linh Chi bỗng quay mình lại:

- Người nói thật?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh:

- Rất thật! Thật không còn cái gì thật hơn!

Trương Tam chen vào:

- Lời nói thì thật, mà thật sự người có đủ một trăm tám mươi cái đầu không?

Hồ Thiết Hoa đập ngược về phía hậu một chân, miệng điểm một nụ cười, thốt:

- Đầu của tại hạ vốn to, tuy cô nương không cần chém đúng số một trăm tám mươi nhất, ít nhất cũng phải vung tay bảy tám mươi lượt mới chặt rụng được!

Y hy vọng Kim Linh Chi bật cười.

Nhưng, mặt Kim Linh Chi dài ra, răng cắn chặt, lâu lắm nàng mới thốt:

- Ta không muốn chặt đầu ngươi, ta chỉ muốn cắt đứt cái lưỡi dài của ngươi thôi cho từ nay ngươi hết nói nhảm!

Bị Hồ Thiết hoa đập trúng đầu gối, chỗ đó còn ê, hắn đưa tay chà sát, miệng xuýt xoa kêu đau, rồi cao giọng đưa ý kiến:

- Nếu cô nương không sẵn đao, tại hạ sẽ xuống trù phòng lấy cho một con dao xắt thịt, xắt rau mà dùng!

Kim Linh Chi trâm gương mặt, rút thanh thủy thủ trong mình ra, trừng mắt nhìn Hồ thiết Hoa, hỏi:

- Ngươi có tiếc hay không?

Hồ Thiết Hoa thở ra, nhếch nụ cười khổ:

- Mất cái lưỡi, cứu cái đầu, tại hạ còn mong gì hơn! TỨC THẾ NÀO ĐƯỢC KIM CÔ NƯƠNG!

Kim Linh Chi gật đầu:

- Tốt! Ngươi thè lưỡi ra đi!

Hồ Thiết Hoa nhắm mắt, thè lưỡi liền.

Kim Linh Chi bảo:

- Dài hơn chút nữa! Dài không còn dài được nữa!

Hồ Thiết Hoa cố gắng thè lưỡi dài thêm. Ý muốn nói một câu, song lưỡi ở bên ngoài, vô phương phát ngôn.

Trương Tam cười hì hì, chen vào:

- Kim cô nương ơi! Muốn cắt lưỡi hắn, phải cắt tận gốc. Phòng sau, này lương thực hết rồi, mình có cái gì nấu nướng dùng tạm!

Kim Linh Chi đáp:

- Lưỡi của hắn chẳng có bao nhiêu thịt. Muốn dự phòng vật thực, ta phải cắt thêm đôi vành tai!

Lưu Hương vụt thốt:

- Muốn cắt, nên cắt thêm chiếc mũi của hắn. Để chiếc mũi đó lại cũng chẳng ích gì. Sớm muộn gì cũng có người đeo nó, phí lắm!

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Các người xem ta như một con thối phải không?

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***